

Skřítek 4 - Semtamchybka a lidé na lesní cestě

Ten den se zmenšený dráček a dubový skřítek náramně bavili. Sýkorky parukářky vyváděly z hnízda šest mláďat. Barevné opeřené kuličky nejspíše vypadávaly z otvoru hnízda a přistávaly, kam je náhoda zanesla. Jejich pípání a povykování se rozléhalo všude kolem. Rodiče jim nosili v zobáčku potravu a vytrvale své děti povzbuzovaly k novým a novým pokusům o létání.

„To je švanda,“ usmíval se Semtamchybka jejich neobratnosti, „to jsem si nikdy nemyslel, jaká je legrace učit se létat. He, he. No jen se na ně podívej, Dubísku. Támhleta je obzvlášť nešikovná.“

„Však ona se to naučí,“ pobaveně pozoroval malé sýkořinky i skřítek, A pak, když ta nejmenší přistála drakovi přímo na hlavě, Semtamchybku napomenul: „Nehýbej se, ať ji nepolekáš.“

Dráček trpělivě čekal, až se malá odhodlá k dalšímu letu. Chvilku jí trvalo, než přelétla na nízkou větev a hned nato statečně zamávala křidélky, aby pokračovala v letu. Kam dopadla, už Dubísek s dráčkem neviděli.

Vtom les kolem nich nápadně ztichl. Semtamchybka překvapeně zamrkal. Sýkory mu zmizely z očí, jakoby se do země propadly. Ticho narušilo ostré sojčí varování. Člověk! Po lesní cestě dupala tlupa lidí s dětmi. Mezi stromy se zahemžil pohyb. Všechna zvířátka utíkala od lesní cesty pryč. I sýkory parukářky se snažily svou drobotinu odlákat dál od cesty.

Semtamchybka se skřítkem zvědavě vykoukli z borůvčí, aby zahlédli, co všechny vyplašilo a proč sýkorky tak zoufale povykují. Vtom ji uviděli. Nejmenší sýkorka se choulila v řídké trávě lemující cestu a nedokázala odletět. A hlučná skupina lidí už byla skoro tady. Děti pobíhaly v okolí cesty, házely po sobě šišky a žaludy a výskaly, když se jim podařilo zasáhnout kamaráda.

„Cip, cip, pomozte nám dostat tu malou do bezpečí! Pro-sím!“ ozval se nad skřítkem zoufalý sýkoří hlásek.

„Tak jo, já to zkusím,“ rozběhl se Dubísek k cestě tak rychle, že mu dráček nestačil. Přesto bylo pozdě. Právě v té chvíli si maličké sýkorky všiml všetečný klučina, který při chůzi prohrabával klacíkem trávu. Naklonil se k ní, aby ji chytil. Nešťastné mládě napjalo poslední síly a nemotorně vzlétlo na nízký keř. Kluk se rozběhl za ní. Semtamchybkovi bylo jasné, že se k sýkorce nestihnou dostat včas. Dostal nápad. Vyhlédl si borovou šišku a pak ji ocasem odpálil tak prudce, jak jen dokázal. Trefil se klukovi doprostřed zad. Ten bolestivě vyjekl. Pak se naštvaně otočil: „Jauvajs, to bolí! Kdo to po mně hodil?!“

„Sakra, děcka, už toho nechte,“ napomenul lidskou drobotinu jeden z mužů.

„Igre! Pojď sem ke mně! Kolikrát ti mám říkat, abys neběhal do lesa?!“ zahalekala žena vezoucí kočárek.

Klučina se neodvážil neposlechnout a lítostivě se vydal zpět na cestu. Vztekle nakopl kámen, za kterým se právě schovával Dubísek. V Semtamchybkovi se málem zastavilo srdce, když viděl, jak jeho malý kamarád odlétl skoro až k cestě. Bez ohledu na lidi se k němu rozběhl. Dubísek se nehýbal. Dráček ho opatrně uchopil za kabátek a jemně odnesl do hebké vysoké trávy. Rychle odříkal zvětšovací kouzlo, aby mohl svého nehybného kamaráda chránit, kdyby se u nich objevil ještě nějaký člověk.

Hlučná skupina lidí ale neškodně přešla kolem nich a po chvíli už byla slyšet jen vzdáleně. Semtamchybka se trochu uklidnil a zase se začal strachovat o svého nehybného kamaráda. Dubísek se nehýbal a dráček bezradně přemýšlel, co si počne.

Vtom se znovu ozvaly hlasy. Semtamchybka opatrně vykoukl na lesní cestu. Oddechl si. Tentokrát to byl jen hajný s Honzíkem.

„Nejradši bych na kraji lesa vyvěsil ceduli: turistům vstup

zakázán,“ bručel muž v lesnické uniformě, „vždyť mi tu všechno vyplaší! A ještě všude dělají svinčík. Podívej se, Honzíku, kolem cesty, jestli tu ještě někam nenaházeli nějaké láhve nebo igelitky.“

Klučina se rozběhl do lesa.

„Jejda,“ vyjekl, když narazil na Semtamchybku. Ale hned se usmál, protože poznal draka, kterého před časem vysvobodil.

„Ahoj, Semtamchybko! Skřítek tu s tebou není?“

„Ahoj, kamaráde,“ odpověděl dráček a kývl směrem k nehybnému Dubískovi. Pak klučinovi řekl, co se přihodilo. Honzík vzal skřítku do rukou a zkoušel ho probudit.

„Zdá se mi, že má nakráplou čepičku,“ sundal opatrně Dubískovi pokrývku hlavy. „Najdu mu nějakou lepší,“ začal se rozhlížet po okolí. Vtom se skřítek v jeho dlani zavrtil a prohlásil: „Au, au, to byla ale šlupka. Brní mě hlava.“

Honzík mu podal novou žaludovou čepičku a Dubísek se na něj vděčně usmál.

„Honzíku?“ ozvalo se a hajný zamířil přímo k nim.

„Honem se zmenši, jde sem hajný,“ nařídil skřítek Semtamchybkovi.

„To se ti řekne, ale kde vezmu kapku vody?“ zpanikařil drak.

„Já tu mám láhev s pitím,“ sáhl Honzík do batůžku.

Než k nim hajný dorazil, byla ze Semtamchybky zase jen o něco větší ještěrka.

„Moc hezká ještěrka, ale raději na ni, Honzíku nesahej, mohla by přijít o ocásek,“ pohladil klučinu hajný a postrčil ho zpátky k cestě.

„To nebyla ještěrka, strýčku, to byl ten drak, co jsem ho vysvobodil,“ vysvětloval Honzík.

„No jo, já vím, ty jsi náš velký vypravěč,“ shovívavě se usmál hajný a jako všichni dospělí mu ani on neuvěřil.